

Liefde van je leven

Leesexemplaar

N.I. Monteny

Liefde
van je
leven

Van Halewyck

Woensdag

Leesvoorbeeldjaar

Woensdag, Brussel, 12.32

‘Ik ben van huis weggelopen.’

Liesl vouwt haar menu dicht en kijkt haar vriendin Helena strak aan. Die bestudeert geconcentreerd de kaart en is duidelijk niet echt aan het luisteren. Ze kijkt dan maar langs Helena naar het magistrale uitzicht op Brussel. Dit is een van haar favoriete plekken in de stad, op de hoogste verdieping van het Muziekinstrumentenmuseum. De grote halfronde ramen met krullerige art-nouveauversieringen zijn een schitterend kader en zelfs als het miezert zoals vandaag, ziet de skyline van Brussel er geweldig uit.

Helena kijkt op en zucht.

‘Ik kan niet kiezen. Zal ik maar weer voor de steak tartaar gaan?’

‘Als je saai wil zijn...’

‘Hm, laat me nog eens kijken. De garnaalkroketten? Dat is al even voorspelbaar natuurlijk.’

Plots kijkt ze weer op.

‘Je zei iets, daarnet. Sorry, je weet hoe ik ben als ik honger heb.’

Liesl knikt. Ze kent Helena lang genoeg om haar warrigheid niet persoonlijk te nemen.

‘Ik zei: ik ben van huis weggelopen.’

Helena lacht.

‘Om een dag in Brussel te komen winkelen?’

Liesl lacht niet terug, maar schudt ernstig haar hoofd.

‘*Vous avez choisi?* Hebben de dames een keuze gemaakt?’

De ober knikt Liesl glimlachend toe. Door de regen is het terras leeg maar de zaak vol, en de man wil duidelijk dat het vooruitgaat.

‘Ik wil graag de Luikse salade en een glas witte wijn als-jeblijf.’

‘Steak tartaar met frietjes en een glas rode wijn. En een fles bruiskwater.’

‘Dank u wel.’

Helena kruist haar armen op de tafel en buigt zich naar voren.

‘Liesl, wat is er aan de hand?’

‘Geert denkt dat ik gewoon ben gaan werken vandaag, maar ik ga een tijdje weg.’

‘Hoezo weg? En wat is een tijdje? Een weekend? Een maand? En waarnaartoe?’

Helena kijkt nu echt bezorgd.

‘Dat weet ik eerlijk gezegd nog niet. Ik heb tijd nodig om na te denken, en ik heb geen idee hoelang dat gaat duren. Een week, denk ik. Misschien twee.’

‘En waarom mag Geert van niets weten?’

‘Omdat ik over hem moet nadenken.’

Helena knikt en neemt Liesls hand.

‘Heb je een plaats nodig om te logeren? Want je bent welkom, dat weet je.’

Liesl lacht. Ze wist dat haar vriendin dat zou zeggen.

‘Helena toch, je bent zo voorspelbaar. Altijd meteen willen helpen.’

Ze knijpt in Helena’s hand.

'Neen, ik ga naar Italië. Wacht...'

Ze duikt in de grote handtas die op de stoel naast haar staat en geeft Helena een opgevouwen krantenknipsel.

'Hier zijn jullie drankjes al, dames.'

De twee vriendinnen kijken verschrikt op, alsof ze even vergeten waren dat ze in een Brussels restaurant zitten.

Nippend van haar glas bekijkt Helena het artikel.

'Dit is prachtig. Dat hemelbed. Dat zwembad. Wow. Is het een soort landhuis?'

'Ja, in de buurt van Rome, pal aan zee. Weet je hoe je altijd lacht met dat mapje waarin ik knipsels verzamel over hotels of plekken waar ik graag eens naartoe wil, ooit? Wel, deze zit er al een paar jaar in en ik heb nooit durven dromen dat ik er echt zou logeren.'

'Maar Liesl, dit is duur.'

Helena kijkt nog eens naar het krantenknipsel.

'Echt duur. Ik weet dat de burgemeester van een kustgemeente en een juriste goed de kost verdienen, en ik wil niet onbeleefd zijn, maar hoe ga je dit betalen?'

Liesls mondhoeken gaan een klein beetje omhoog. Ze is blij dat ze dit luidop kan zeggen.

'Dat zal geen probleem zijn, want ik heb de lotto gewonnen.'

Woensdag, het strand, 12.56

Een zee zonder golven. Vlak als een laken, zo zou haar surfleer het omschrijven. Normaal niet Rebecca's favoriete weersomstandigheden, want surfen zit er bij deze windstille niet in. Maar vandaag, rechtopstaand peddelend op haar plank, is ze intens tevreden. Sinds gisteren mag ze zich bachelor in de psychologie noemen. Over twee weken gaat ze aan de slag

in de surfclub als monitrice voor zomerkampen, maar nu is er eerst vakantie. Het is zo helder dat ze de windmolens op zee in de zon ziet blinken. Kleurrijke gezinnen installeren zich op het strand en aan de surfclub is een groepje jongens aan het volleyballen. Maar rondkijken terwijl je op een surfplank op zee staat is geen goed idee, want voor de derde keer in een kwartier tijd verliest Rebecca haar evenwicht. Ze plonst zijdelings de zee in en krijgt een stevige borrel Noordzee binnen. Alweer. Tijd om ermee op te houden.

Terwijl ze met haar plank onder de arm over het strand loopt, valt haar oog op een jongeman in een blauwe zwembroek. Donker haar, brede schouders en gespierde armen, daar is absoluut niets mis mee. Alsof hij weet dat ze hem aanstaart, draait de jongen zich om.

‘Rebecca!’

Hij steekt zijn arm op en komt op haar afgelopen. Zijn medespelers protesteren, maar hij draait zich half om en steekt lachend zijn rechtermiddenvinger op. Pas dan herkent ze hem. Thijs.

Ze hebben nog samen in de kleuterklas gezeten en in de middelbare school was hij drie jaar samen met een van haar vriendinnen. De laatste keer dat ze hem zag was vorig jaar, een paar dagen voor zijn vertrek naar Edinburgh, om er met Erasmus een jaar geologie te gaan studeren. Geen fijn nieuws vond ze dat, want als ze hem in Gent tegenkwam, werd het meestal een gezellige avond. Hij was vertrokken als een lange, onhandige slungel met ledematen die te lang leken voor zijn lijf, maar is blijkbaar teruggekeerd in een *new and improved* uitvoering.

‘Hey Thijs, jou had ik hier niet verwacht.’

Hij geeft haar ietwat onhandig een kus op de wang, ze is zich bewust van zijn warme hand op haar blote schouder.

‘Ik heb me vandaag ingeschreven.’

‘In de surfclub? Wow, ik kan me niet herinneren dat jij zo sportief was.’

‘Was ik ook niet, maar ik had in Schotland foute vrienden.’ Hij lacht. ‘Sportieve vrienden. Trekkers en klimmers vooral. Dus nu heb ik de smaak te pakken. Omdat hier geen bergen zijn, maar wel de Noordzee, dacht ik, laat ik maar leren surfen.’

‘Tof.’

Tof?! Echt? Kan je nu niets leukers bedenken dan dat? Sukkel.

‘Jij surft al lang, niet?’

‘Sinds mijn tiende, ja.’

‘Misschien kan jij me wat tips geven?’

Was hij nu aan het flirten? Hm. Misschien had ze toch beter die groene bikini aangetrokken in plaats van dit hooggesloten badpak waarin haar achterwerk gigantisch lijkt. En haar kapsel ligt nadat ze zo vaak kopje-onder is gegaan waarschijnlijk ook niet echt in de plooi. Met haar vrije hand strijkt ze erdoorheen, om in te schatten hoe groot de wanorde is. Immens, heeft ze het gevoel.

‘Misschien wel, als je braaf bent.’

Mijn God, het gaat van kwaad naar erger. Ze heeft echt flirtles nodig.

‘Thijs, hoe zit het?’ De andere volleyballers willen hun match afmaken. Thijs kijkt haar breed glimlachend aan.

‘Dat feestje van Sarah straks, kom jij daar ook naartoe?’

Rebecca knikt. Blijkbaar is Thijs niet het soort jongen dat zijn exen mijdt. Sarah dumpte hem nogal onceremonieel toen hij in Gent ging studeren en zij in Leuven.

‘Goed.’

Hij kust haar weer, maar omdat ze het niet verwacht, draait Rebecca haar hoofd net opzij, waardoor zijn kus half op haar lippen landt.

‘Je smaakt naar de zee’, lacht Thijs. ‘Tot straks.’

Ze kijkt hem na terwijl hij weer naar zijn kameraden loopt. Lange benen, lange armen, een lange nek. Hij draait zich nog even om en wuift. Hij ziet er echt goed uit en tot haar eigen verbazing is ze ook oprecht blij dat hij terug is. Ze heeft hem altijd al leuk gevonden. Een beetje nerdy, dat wel, maar ook interessant. En voor het eerst sinds de kleuterklas zijn ze misschien wel allebei single op hetzelfde moment. Rebecca glimlacht. *Damn*. Nu moet ze ervoor zorgen dat ze er straks geweldig uitziet.

Als ze zich even later in de kleedkamer uit haar natte badpak wurmt, blipt haar telefoon.

Menno.

Hey *beautiful*. Ben in het land. Zin in een spannende avond?

Woensdag, Brussel-Centraal, 16.03

‘De trein naar Luik rijdt het station binnen op spoor drie.’

Het is drummen bij het opstappen, en Liesl is blij als ze een plekje vindt voor zichzelf en haar nieuwe koffer, die ze vanmiddag samen met Helena heeft *volgeshopt*. Een paar broeken, een rok en een short, wat T-shirts, een zwarte jurk, ondergoed, toiletpullen, een sportoutfit én loopschoenen, zoveel had ze nog nooit op één dag gekocht.

‘Maar je bent miljonair’, had Helena gelachen.

Haar vriendin had gelijk. Ze is miljonair. Sinds maandag. De laatste twee dagen waren de bizarste van haar leven tot nu toe. Onderweg naar kantoor op maandagochtend kreeg ze een sms van haar moeder. Of ze de krant gezien had. Net voor de middag rinkelde haar telefoon.

‘Liefje, heb je mijn bericht gekregen? Heb je gezien dat de Belgische Euromillionswinnaar van een paar weken geleden zich nog niet gemeld heeft?’

‘Neen. ‘s Morgens krijg ik nooit de kans om de krant te lezen. Geert of de kinderen zijn me altijd voor.’

‘Herinner je je dat dagje shoppen in Antwerpen, half mei? Ik heb jou en Gretl toen elk een lot cadeau gedaan.’

‘God ja, dat was ik helemaal vergeten.’

‘Je hebt dat toch nog, hoop ik.’ Haar moeders stem klonk een beetje paniekerig. ‘Euromillions roept de onbekende winnaar op om zich te melden. Ik heb Gretl al gebeld, zij is het niet. Waar is jouw ticket?’

Liesl had zo luid gelachen dat haar collega’s haar verschrikt hadden aangekeken. Om hen niet te storen, was Liesl de gang door gelopen, naar buiten. Ze had op een van de rokersbankjes een plekje in de zon gezocht.

‘Mam, je bent zo grappig. Denk je nu echt dat ik de lotto gewonnen heb?’

‘Euromillions Liesl, Euromillions. Het is 130 miljoen euro.’

‘Wat? Dat is een walgelijk bedrag. Hoe groot is de kans dat ik dat ben?’

‘Klein, maar ze bestaat wel. Iemand in België heeft gewonnen en weet het nog niet, en jij hebt je biljet nog niet nagekeken, dus...’ Het was even stil gebleven aan de andere kant van de lijn. Liesl had geglimlacht. Haar moeder speelde al zolang ze zich kon herinneren op de lotto, en amuseerde zich graag met fantaseren over wat ze zou doen als ze won.

‘In welke krant stond dat artikel?’

‘Wacht, ik stuur je een foto, daar staan de nummers in. Kijk het toch maar even na.’

Een paar seconden later had haar telefoon opnieuw gebloept. Ze wist hoe haar moeder was, ze zou haar blijven lastigvallen tot Liesl had gedaan wat ze vroeg. Dus was ze weer

naar binnen gelopen, om haar lot te zoeken. Toen haar collega's vroegen of ze mee naar de broodjesbar wilde, had ze hen weggewuifd. Ze zou meteen wel komen. Het lot bleek na wat zoeken tussen haar rijbewijs te zitten. Ze had het opengevouwen en naast haar telefoon gelegd. De drie bovenste rijen cijfers waren snel nagekeken. Niets. Uiteraard. Bij rij vier klopte het eerste cijfer.

6. Een goed begin, had ze gedacht. Als haar moeder hier was, zou ze al meteen gaan hopen.

16. Check.

24. Check.

Drie cijfers. Haar mond had plots heel droog aangevoeld, en haar hart sloeg net iets sneller dan normaal.

33. Alweer juist.

Nu had ze waarschijnlijk toch al iets gewonnen, niet? Een paar honderd euro's misschien? Hoe werkte dat bij Euro-millions? Haar moeder zou dat vast weten.

Het laatste cijfer.

48.

Jezus. Vijf juiste cijfers. Had ze nu de grote pot gewonnen? Wacht, wat betekenden die twee sterretjes? Blijkbaar waren dat nog twee nummers?

1 en 7.

Ook die stonden op haar lot. Ze had zeker een halve minuut niet geademd en gewoon naar het lot gestaard. Zeven of acht keer had ze daarna alle cijfers gecontroleerd. Alles klopte. Zij had de cijfers die 130 miljoen euro waard waren.

Nu ze er, starend naar het voorbijschuivende landschap, aan terugdacht, verbaast het haar hoe rustig ze was gebleven. Ja, haar hart had in haar keel geklopt, maar ze had absoluut niet de neiging gevoeld om gillend haar kantoor uit te lopen. Daarvoor was dit doodgewoon te absurd. Alsof iemand haar

gezegd had dat ze eigenlijk de koningin was van een klein Caraïbisch eiland.

Er stond een telefoonnummer bij het artikel, voor wie dacht de winnaar te zijn. De eerste twee keer dat ze had gebeld, was het bezet geweest.

‘Nationale Loterij, met Hanne Kalvers, waarmee kan ik u helpen?’

‘Goeiemiddag mevrouw, ik zag zonet dat jullie nog op zoek zijn naar de winnaar van Euromillions. Ik denk dat ik dat ben.’

De vriendelijke vrouw had haar gevraagd waar ze het ticket gekocht had en of ze het serienummer even kon zoeken. Ze vertelde dat het winnend lot wel degelijk verkocht was in de Antwerpse boekhandel waar haar moeder was binnengelopen, en toen ook het serienummer bleek te kloppen, had mevrouw Kalvers haar uitgenodigd naar Brussel, liefst zo snel mogelijk. Vanmiddag nog, als dat kon.

Na het telefoontje had Liesl zeker een halfuur roerloos op haar stoel gezeten. 130 miljoen. Tot ze bij Geert ingetrokken was, dertien jaar geleden, had ze zich elke dag van haar leven zorgen gemaakt over geld. En nu dus 130 miljoen. Je zou denken dat zo’n spectaculaire gebeurtenis zich ook zou vertalen in een spectaculaire reactie. Dat je, als je ontdekt dat je multimiljonair bent, letterlijk gaat zweven, of dat er ergens opwekkende klassieke muziek zou opstijgen. Maar ze zat nog gewoon op haar bureaustoel en het was stil gebleven tot haar collega’s weer binnenkwamen. Ze had snel haar spullen bij elkaar gezocht en gelogen dat ze zich niet lekker voelde.

‘Jaja, maar ik ben de dominante in onze relatie.’

Liesl wordt abrupt uit haar dagdroom gehaald. Naast haar zitten twee Nederlandse jonge vrouwen zo luid te praten dat iedereen in de volgepakte treinwagon hun gesprek kan volgen.

‘Echt, ik bepaal alles. Wat we eten, hoe hij zich kleedt, met wie we uitgaan, waar we naartoe gaan. Hij vindt dat prima, want hij is gemakzuchtig. Wat? Dat is geen verwijt hoor, hij omschrijft zich zelf zo. En ik vind dat best handig.’

Meestal genoot Liesl van het afluisteren van andermans gesprekken, zeker als ze zo smeugig waren als deze conversatie, maar vandaag is er zoveel drukte in haar hoofd dat het gesprek van de twee vrouwen binnenkomt als het gemekker van twee geiten. Dit kan ze er nu even niet bij hebben, dus zoekt ze in haar tas naar haar iPod. Die gebruikt ze altijd als ze gaat hardlopen. Ze had het ding vanmorgen dus van het tafeltje in de gang meegegraaid. De ritmische muziek die haar al lopend voortstuwde, zou de wereld en vooral die kwekkende meisjes buitensluiten. Als ze het toestel wakker klikt, verwacht de artiestenlijst haar. Agnes Obel. Alt J. Lorde. Royal Blood. Hier kent ze niets van. Verdomme. Dit was waarschijnlijk de iPod van Rebecca of Simon. Liesl zucht. De enige naam die ze herkent is Beyoncé, dus klikt ze daarop. Ze laat zich achteruitzakken en keert terug naar maandag.

Op de fietsrit naar huis leek ze te zweven. Alsof ze een stevige westenwind in de rug had. Ze zou haar moeder bellen, en Gretl, en Helena. Maar eerst Geert, om te vragen of hij zich kon vrijmaken voor de afspraak in Brussel vanmiddag. En die avond zou ze iets koken wat iedereen lekker vindt, om het grote nieuws aan te kondigen. Mosselen, of groene Thaise curry. 130 miljoen. Daar kan een mens veel mee doen. Reizen. Met het hele gezin naar New York. Of Hawaï, om te gaan surfen. Naar Japan, daar droomde ze al van sinds haar studententijd. Een *no limits* shoppingtrip naar Londen met vriendinnen. Een nieuwe badkamer, met twee douches en van die kleine tegeltjes. Een zwembad en een sauna. En ontslag nemen. Ja, dat zou ze zo snel mogelijk doen. Ze had haar job nooit echt

graag gedaan. En nu kon ze misschien opnieuw gaan studeren. Geschiedenis of zo. Ze raakte zo opgewonden van de mogelijkheden, dat ze steeds sneller was gaan trappen, en toen ze hun straat inreed, ademde ze alsof ze een rit in de Tour de France had gereden.

Ze was blij geweest toen ze Geerts auto op de oprit zag. Hij komt vaak 's middags thuis eten en dit soort geweldige nieuws vertelde ze toch liever persoonlijk. Terwijl ze haar fiets op de oprit parkeerde, had ze zich verheugd op zijn verbaasde gezicht.

'Zijn moeder heeft het moeilijk met onze relatie, ja. Ze zegt dat ik de baas speel. Ik denk dat ze gewoon jaloers is omdat zij nu niets meer te zeggen heeft.'

De stem van de zelfverklaarde dominatrix naast haar op het bankje overstemt haar muziek, dus drukt Liesl op '+'.
*Who the fuck do you think I is?
You ain't married to no average bitch, boy!*

Liesl kijkt verschrikt naar het zwarte doosje op haar schoot.
Wow.

Beyoncé is duidelijk niet blij. En haar tekst past verrassend goed bij Liesls stemming. Inderdaad, wie denkt Geert wel dat zij is? Een *average bitch*?

Ze was via de garage het huis binnengegaan. Net toen ze de deur naar de keuken had opengemaakt, hoorde ze Geert en Rebecca praten.

'Is Liesl de liefde van je leven, papa?'

Liesl was blijven staan met de deurklink in haar hand en een glimlach op haar gezicht. Zo grappig dat ze net dit gesprek opving. Geert gaf geen antwoord.

'Papa?'

Geert had zo luid gezucht dat Liesl het zelfs achter de garagedeur hoorde.

'Dat is een beetje een vreemde vraag, liefje. Maar eerlijk? Neen. Dat was je moeder, denk ik.'

Liesl had het gevoel dat ze een slag in haar gezicht kreeg. Haar beenspieren leken te veranderen in pudding en alles duizelde. Ze had zich met haar rug tegen de muur tot op de grond laten zakken. Haar maag trok samen en ze kon nog net de dweil uit de emmer naast haar op de grond halen voor ze erin overgaf. De deur stond nog op een kier, en Geert weidde uit.

'Ik zie Liesl graag. Ze is lief en slim en zonder haar zouden we verloren zijn. Jij weet misschien niet meer hoe het was nadat je moeder wegging, je was nog zo jong. Maar ik kon jullie echt niet alleen aan. Liesl heeft dit gezin draaiende gehouden, zeker toen ik besliste om mezelf kandidaat te stellen als burgemeester. En jij weet hoe druk ik het nu heb. Maar...'

'Maar wat?'

'Maar wat ik voor haar voel is anders dan voor je moeder. Dinah was uitzonderlijk, en ik denk niet dat ik ooit nog iemand zo intens graag zal zien.'

'Zijn jullie daarom nooit getrouwd, jij en Liesl?'

'Misschien. Misschien. Ach, wie weet komt het er nog wel van.'

De kater was door het flapje in de garagedeur naar binnen gesprongen en had haar even aangekeken. Je vrouwmens op de grond naast de deur van de keuken, dat was ongebruikelijk. Alsof het dier aanvoelde dat er iets ernstigs aan de hand was, was hij op Liesls schoot komen zitten. Ze had de dikke poes in haar armen gesloten en haar gezicht in zijn nek begraven. De lange pels had de luide snik waarmee ze was begonnen te huilen gedempt.

In de keuken waren Geert en Rebecca overgegaan tot de orde van de dag. Hun boterhammen, het weer en de vraag of de tweeling hun Ardeense scoutskamp zouden overleven. Terwijl ze langzaam de rug van de kat streelde, had Liesl geprobeerd om de duizenden gedachten die door haar hoofd raasden op een rij te zetten. Haar leven was een kwartier geleden nog een volle ballon geweest, eentje die dankzij haar lottonieuws een extra strik zou krijgen. Maar nu was die ballon losgelaten en wild rondvliegend en fluitend leeggelopen, om zielig en verfrommeld op de vloer van de garage te eindigen. Het had een tijdje geduurd eer ze de kracht vond om recht te staan. Voor ze de deur naar de keuken open had gedaan, had ze een paar keer diep ademgehaald. Geert en Rebecca hadden verbaasd opgekeken toen ze binnenwandelde.

‘Moest jij niet werken vandaag?’

‘Ik voel me niet lekker.’

Liesl had een hete douche genomen en onder het stromende water besloten om alleen naar Brussel te rijden.

You ain't trying hard enough,

You ain't loving hard enough.

Exact dat, beste Beyoncé. Liesl voelt de woede die haar maandag had overspoeld weer opborrelen. Ze had Geert leren kennen toen hij een gastcollege was komen geven in haar laatste jaar rechten. Een sexy man die iets triests had. Na de les raakten ze aan de praat, en die avond trokken ze van café naar café, drinkend en pratend alsof de wereld de volgende dag zou vergaan. De bron van zijn tristesse bleek een gebroken hart en oververmoeidheid. Zijn vrouw was er een paar maanden eerder vandoor gegaan met de warme bakker van om de hoek. Geert stond er dus alleen voor met vier kinderen jonger dan zeven en een drukke job op het kabinet van de minister

van Justitie. Toen het café waar ze zaten hen om vier uur op straat had gezet, had Liesl hem meegevraagd naar haar kot. De seks was niet geweldig, daarvoor hadden ze allebei te veel gedronken en hij was de volgende ochtend al vroeg verdwenen, maar twee dagen later belde hij haar op. Of ze met hem wilde gaan eten. Dat had een man haar nog nooit gevraagd, bij jongens van haar leeftijd mocht je al blij zijn als ze je op een pint trakteerden. Hij had haar bijna ouderwets het hof gemaakt, met bloemen en afspraakjes en cadeautjes en zij was voor hem gevallen als een blok.

Een maand nadat Liesl haar diploma haalde, trok ze bij hem in. Iedereen in haar familie en vriendenkring verklaarde haar gek. Op je tweeëntwintigste voor andermans gezin gaan zorgen, vonden ze waanzin. Maar zij zag dat anders. Ze was verliefd. Geert was waar ze altijd van gedroomd had. Aantrekkelijk, toegewijd, geëngageerd. Een zorgverlener met een sexy achterwerk. Een mens zou voor minder van Gent naar de kust verhuizen. Hij was de man van haar leven, wist ze. Maar dat bleek dus niet wederzijds. Wat ze maandag gehoord had, had haar hart gebroken.

‘De nanny’, grommelt ze luidop.

Haar twee jonge medereizigers kijken haar verschrikt aan. Ze werpt hen een heb-ik-wat-van-je-aanblik toe.

Als een nanny, zo voelde ze zich maandag. Als de huishoudhulp die een schouderklopje kreeg voor geleverd werk, niet als de geliefde die zich helemaal gegeven had. Dat maakte haar kwaad. Ze had al twee dagen het gevoel dat haar bloed kookte.

Ze was veel te snel naar Brussel gereden maandagmiddag. De mevrouw die de lottowinnaars adviseert, had haar hartelijk ontvangen en duidelijk uitgelegd wat er nu zou gebeuren.

‘Doe vooral niets drastisch’, had Hanne Kalvers gezegd.

‘Wat bedoelt u met drastisch?’

‘Je job opzeggen. Aankondigen dat je gewonnen hebt. Een groots feest organiseren. Naar Zuid-Frankrijk verhuizen. Een sportwagen kopen. Ik adviseer mensen altijd om eerst met een private bankier te spreken en de situatie nuchter te bekijken.’

‘Niets vertellen, dat mag?’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Mag ik dit verzwijgen voor mijn man? Nu ja, we zijn niet getrouwd, maar we wonen al dertien jaar samen. Ik ben niet wettelijk verplicht om het hem te vertellen?’

De vrouw had haar verbaasd aangekeken.

‘Neen, het is uw lot en uw lot alleen. Maar ik ga eerlijk zijn, die vraag heb ik nog nooit gekregen.’

‘Ik heb veel om over na te denken. Dingen die belangrijker zijn dan dit.’

‘Belangrijker dan 130 miljoen?’

‘Ja. Toch wel. Liefde. Opoffering. Eerlijkheid.’ Ze had getwijfeld of ze open zou zijn, maar de lottomevrouw leek het beste met haar voor te hebben. Ze vertelde wat ze die middag gehoord had.

‘Ontdekken dat mijn relatie niet helemaal is wat ik dacht dat ze was, dat snijdt. Ook omdat alles in mijn leven in het teken staat van hem en zijn vier kinderen.’

De vrouw had geknikt.

‘Eerlijk? Geld verandert hoe mensen naar je kijken. Ik kan je uiteraard niets adviseren op relatievlak, maar wat deze lottowinst betreft, kan ik alleen maar herhalen: doe niets drastisch.’ Ze had diep gezucht, mevrouw Kalvers. ‘Neem je tijd.’

Ze had gelijk, besloot Liesl in de auto op weg naar huis. Ze was een kluwen van tegenstrijdige gevoelens, en veel te overstuur om helder na te denken over wat ze wilde. Dus had ze

beslist om weg te gaan, voor een paar dagen. Zonder iets te zeggen, want ze kon het idee van een gesprek met Geert over wat ze had gehoord niet aan. Elke keer als ze eraan dacht, werd ze weer misselijk.

Ze had zich gisteren ziek gemeld op haar werk en was over en weer naar Brugge gereden voor een afspraak met een private bankier die haar zou adviseren over haar net gewonnen fortuin. 's Avonds was ze samen met Geert, Simon en Rebecca naar Gent gereden, om haar stiefdochters kot leeg te maken voor de zomer. Rebecca had het enthousiast over haar goede punten en plannen voor de zomer gehad, Geert ratelde door over de laatste gemeenteraad voor de vakantie en Simon zat de hele tijd op zijn telefoon te kijken. Niemand had opgemerkt dat ze geen woord gezegd had.

Vanmorgen was ze dus naar Brussel getreind, ze had zich een nieuwe garderobe aangeschaft en een treinticket naar Keulen. Vandaar zou ze morgen verder reizen naar Italië. Mischien.

Het stilaan glooiende landschap van Haspengouw schuift voorbij en in het raam van de trein ziet ze zichzelf, een onopvallende, rustige vrouw. Maar haar hoofd tolt. Het gesprek met de private bankier was bizar geweest. De vrouw begreep niet waarom ze haar winst voorlopig geheim wilde houden voor haar gezin en vroeg met een knipoog of ze van plan was om er met iemand anders vandoor te gaan. Ze had haar met een streng en welgemikt handgebaar op haar plaats gezet, iets wat met de kinderen ook altijd werkte. Daarna ging het over private banking, spaarrekeningen, beleggingen, investeringen en *trust funds*. Wat gaat ze in godsnaam met al dat geld doen? En hoe meer ze over Geerts woorden nadacht, hoe pijnlijker ze werden. Heeft haar moeder gelijk, als ze beweert dat geen enkele man te vertrouwen is? Haar gevoelens zijn een wirwar van woede, verdriet, ontoereikendheid en desillusie. En nu

ze op de trein zit, komt daar een vreemde vorm van opwinding bij. Ze doet iets wat niet mag. Weglopen. Dat hoort niet als je volwassen bent.

‘Ben ik aan het overdrijven?’ had ze Helena een paar uur eerder gevraagd. ‘Ben ik een egoïstische vrouw? Een slechte moeder?’ Helena had haar hoofd geschud, en het had Liesl als een pijl in het hart getroffen. Ze is niet eens een moeder. Ze is de nanny.

Helena had zoals altijd wijs advies gegeven.

‘Ga naar Keulen zoals je van plan bent en slaap er een nachtje over. Je kunt morgen altijd gewoon weer terugkomen. Of je kunt naar je droomhotel doorreizen en de tijd nemen om uit te vissen wat je wil.’

Helena had haar op het perron stevig geknuffeld.

‘Hou voor ogen dat je 34 bent, liefste Liesl. Je hebt nog een heel leven voor je. En slaap brengt raad, zei mijn moeder altijd.’

Net als ze in het schitterende station van Luik is aangekomen en iedereen in de wagon zich klaarmaakt om uit te stappen, trilt haar telefoon.

Helena

Courage, ik bel je morgenochtend.

Als Liesl een plaatsje heeft gevonden op de corresponderende trein naar Keulen, antwoordt ze met een paar gebalde-spijballenemoji's. Ze was eerst van plan om haar telefoon bij Helena achter te laten, omdat ze ergens had gelezen dat mensen opgespoord kunnen worden via hun gsm-signaal. Daarom zat ze nu ook op de trein, in plaats van in businessclass op een vlucht richting Rome. Je kon heel Europa door treinen zonder één keer je naam op te geven of je paspoort te tonen. Niemand zou weten waar ze was en dat was precies wat ze

wilde. Helena had gelachen dat ze te veel politieseries had gekeken. Je moet blijkbaar al echt als vermist opgegeven worden voor de politie het recht heeft om je ook echt te gaan opsporen. Dat wist Helena omdat ze daar in haar job als verzekeringsmakelaar al eens mee te maken had gehad.

Maar als ze niet als vermist opgegeven wil worden, moet ze Geert iets laten weten. Ze tikt de ene boodschap na de andere, maar niets klinkt zoals ze het wil. Pas als de conducteur aankondigt dat ze binnen een paar minuten het Hauptbahnhof van Keulen gaan binnenrijden, drukt ze op 'stuur'.

Liesl

Ik ga er even tussenuit. Geen paniek, alles is oké,
ik heb gewoon nood aan een paar dagen vrijaf van
alles.

Woensdag, thuis, 18.34

Een lichte bloemetjesjurk met zwierige rok. Dat was Rebecca's conclusie na een uur rommelen in haar kleerkast en uitgebreid overleg met Anna. Het was een moeilijke beslissing, want het wordt een ingewikkelde avond. Eerst is er het feestje van Sarah, waarop iedereen die ze een beetje leuk vindt, uitgenodigd is. Inclusief Thijs, die al de hele middag door haar hoofd spookt sinds ze hem vanmiddag op het strand tegenkwam. En om elf uur heeft ze afgesproken met Menno. Jeans en een T-shirt waren dus geen optie, want ze heeft geen idee waar ze naartoe zou gaan. Met Menno kan dat alles zijn, van een geïmproviseerde strandfuij tot een gala in een casino. Het moest dus een passe-partoutoutfit worden.

Rebecca vist haar make-uptas uit de koffer die ze gisteren

uit Gent heeft meegebracht. Thuis maakt ze zich bijna nooit op, dat past niet bij de sportieve Rebecca die ze hier is. Maar tijdens de week, in Gent, gaat ze er vaak helemaal voor. Contour, highlight, smokey eyes en felle lippen... als ze op stap gaat, is er van understatement geen sprake. Al van kleins af aan experimenteerde ze graag met make-up. Ze fantaseerde dan dat ze een bekende filmster was die zich moest klaarmaken voor een belangrijke scene of glamoureuze première. Maar tot ze ging studeren, waste ze alles meteen braaf weer af. Iets waar haar broer Simon haar jarenlang mee geplaagd heeft. Op haar allereerste dag in Gent drie jaar geleden besliste ze 's morgens na het tandenpoetsen dat ze als studente wél opgemaakt de wereld zou ingaan. En al snel ontdekte ze dat make-up meer was dan *kleuren-voor-volvassenen*. Ze houdt van de manier waarop zwaar opgemaakte ogen je prompt een jaar of vijf ouder maken, en met een paar felrode lippen lijkt ze ook figuurlijk een iets grotere mond te hebben. Misschien had ze dat nodig gehad, vanmiddag, toen ze probeerde te flirten met Thijs. Rimmel Kate Moss 107 dus, voor het feestje.

Ze ritst het toilettasje open. Zoals altijd steekt ze er eerst even haar neus in voor ze de inhoud op haar bureau uitstalt. Poeder, rozen, jasmijn, citrus en vanille. Heerlijk. Ze grabbelt naar het flesje Shalimar dat al jaren in dit tasje woont. Die geur maakt haar altijd blij. Ze herinnert zich niet zoveel van haar mama. Rebecca was nog geen zeven toen Dinah wegging, en tien toen ze omkwam in een auto-ongeluk, maar een van haar helderste herinneringen ruikt naar dit klassieke Guerlainparfum. Liggend op bed keek Rebecca graag toe als haar moeder zich aan haar kaptafel meticuleus opmaakte. Verschillende kleuren oogschaduw die met een lange borstel vervaagd werden, een stevige streep eyeliner, crèmige blush die ingemasseed werd, poeder op neus, kin en voorhoofd. Rebecca herinnert zich elke beweging, en vooral de rare gezichten die

haar moeder maakte als ze mascara opdeed of haar lippen stiftte. Dinah wist hoe ze haar dochter kon doen schateren. Als afsluiter stond ze altijd recht met het flesje Shalimar in de hand. Bloedrode nagellak tegen een helblauwe achtergrond. Ze spoot een stevige wolk voor zich uit en schreed erdoor als was ze Cleopatra.

Tien minuten en een paar rare gezichten later knikt Rebecca goedkeurend in de spiegel. Ze ziet er goed uit. Negen op tien, want zelfs haar weerbarstige haar werkt mee. Haar telefoon blijft. Anna meldt dat ze vertrekt. Dan heeft ze nog een minuut of zeven voor de deurbel gaat. Ze trekt snel haar jurk aan, danst door een wolk Miss Dior en loopt de trap met twee treden tegelijk af. Simon staat in de keuken een boterham te eten terwijl hij op zijn telefoon tokkelt.

‘Ha, je hebt je gezicht nog niet gewassen!’

Ze steekt haar tong uit en loopt de woonkamer in.

‘Hey zus! Maar je ziet er toch goed uit!’

Ze keert terug en geeft hem een luchtkus, om haar lippenstift niet te verknoeien.

Haar vader zit alleen aan de terrastafel.

‘Hey papa, ik heb geen idee wanneer ik thuiskom, maar als ik ergens anders blijf slapen dan laat ik iets weten, oké?’

Haar vader kijkt op, maar lijkt niet te registreren wat ze zegt.

‘Ik ga naar Sarahs feestje. Misschien blijf ik daar slapen.’

‘Ah ja. Oké.’

Terwijl Rebecca al op weg is naar de voordeur, roept haar vader haar terug.

‘Liesl komt ook niet naar huis.’

Rebecca trekt haar schouders op.

‘Oké. Is dat erg?’

‘Ik weet het niet. Het is nogal onverwacht. Ze sms’te me

daarnet dat ze een paar dagen weggaat. Ik heb haar baas even gebeld, en ze heeft zich al sinds maandag ziek gemeld. Raar, toch?’

De deurbel gaat. Dat zal Anna zijn.

‘Ze is waarschijnlijk naar haar moeder. Of naar Helena in Leuven. Ik moet weg.’

Ze geeft haar vader een snelle knuffel.

‘En papa, maak je vooral geen zorgen, oké?’ Ze draait zich nog even om. ‘Bel gewoon, om zeker te zijn.’

Terwijl ze richting voordeur loopt, hoort ze hem nog net mompelen dat Liesl niet opneemt. Sorry pap, hier heeft ze geen tijd voor, ze moet gaan feesten.

Zo’n fladderende jurk is dan misschien wel sexy, maar achter op een scooter is het toch vooral onhandig. De brede rok waaiert alle kanten uit en ze wordt een beetje giechelg van haar ontoereikende pogingen om zedig door de villawijk te snorren. Dat ze opgewonden is voor dit feestje helpt natuurlijk niet. Ze kent Sarah al sinds de kleuterklas en haar verjaardagsfeestje luidt altijd het begin van de zomer in. Vroeger betekende dat frisco’s op het strand, vandaag, voor Sarahs eenentwintigste verjaardag, is er een drukke barbecue gepland. De straat staat dan ook vol auto’s, brommers en fietsen. Terwijl Anna haar scooter met een immens slot aan een lantaarnpaal vastmaakt, begint de ondervraging.

‘Hoe laat komt hij je oppikken?’

‘Rond elf uur.’

‘En weet Sarah het al?’

‘Neen, maar ze zal het wel begrijpen.’

‘Hm, daar ben ik niet zo zeker van.’

Anna en Sarah waren erbij toen ze Menno vorige zomer leerde kennen op een surfevent in De Panne. Hij was een paar jaar geleden Nederlands windsurfkampioen geweest en werkt

nu als eventmanager voor Wings, het energiedrankje dat allerlei sportevents sponsort. Hij was op Rebecca afgestapt en had haar en haar vriendinnen die avond uitgenodigd in de vip-ruimte. Sarah was net zo gecharmeerd als Rebecca, maar Anna vond hem een patser. Hij had al zijn charmes bovengehaald en Rebecca was helemaal voor hem gevallen. Het was een zomer als een achtbaan geweest. Soms brachten ze vier, vijf zalige dagen samen door, soms hoorde ze twee weken niets van hem. Hij had meteen duidelijk gemaakt dat hij niet op zoek was naar een vriendin, maar Rebecca zou hem wel overtuigen, dacht ze. Niet dus. Hij bleef haar aantrekken en afstoten, en rond Kerstmis had ze gezegd dat ze hem niet meer wilde zien. Maar dat had ze niet volgehouden. Daarvoor was hij doodgewoon te interessant.

‘Meisjes, kom erin!’

Sarahs mama had een bloemenkrans om haar hals. Sarah had een Hawaïaanse *luau* als thema voor haar barbecue gekozen en daar hoorden tikicoctails, poké en bloemenkransen bij. Rebecca vond het een beetje gênant, zo’n kleurrijk ding om haar hals, maar door het keukenraam zag ze dat iedereen er eentje aan had. Sommige jongens droegen zelfs een hawaï-hemd. Het was druk in de tuin. Sarahs familie, Anna, Jonas, Amber, Lies, Fran, Lennert, Hanne, Jasper, Ian, Megan, Noor, Leon, Mats, Lotte, de andere Lotte, Rebecca kende bijna iedereen al haar hele leven. Dat heb je als je in een dorp opgroeit. Sarahs mama duwt haar een schotel in de handen met de vraag of ze met de hapjes wil rondgaan. Goed, want ze weet zich in het begin vaak geen houding te geven op feestjes en nu heeft ze tenminste een reden om iedereen goeiedag te zeggen. Als ze voorzichtig de terrastrap naar de tuin afloopt, ziet ze Thijs in een hoekje staan. Ze vangt zijn blik en hij knikt bijna onzichtbaar hallo.

Als ze eenmaal van haar oberverplichtingen verlost is, gaat

ze op zoek naar Sarah. Die staat in de buurt van de geïmproviseerde bar te kletsen.

‘Rebecca.’

Jonas legt zijn hand op haar arm en kust haar op de wang. Al voor de tweede keer, want toen ze daarnet met een dienbord vol toastjes langskwam had hij het in zijn enthousiasme bijna uit haar handen geduwd.

‘Je ziet er mooi uit.’

Rebecca kijkt hem strak aan.

‘Zelfs met make-up op en in een jurk? Ben je daar zeker van?’

Haar ex-lief kijkt wat beteuterd. Ze waren bijna vier jaar samen geweest toen hij het twee zomers geleden net voor haar examens had uitgemaakt. Ze was veranderd, had hij gezegd. Na amper een jaar in Gent kleepte ze zich anders, ze ging veel meer op stap, ze was een beetje wild geworden, niet meer de lieve Rebecca op wie hij verliefd was geworden. Ze had twee dagen gehuild. Of het een gebroken hart was, dan wel een Franse colère omdat Jonas meteen de dag dat hij haar had gedumpt, iets was begonnen met het domste meisje van zijn jaar, daar was Rebecca niet zeker van. Maar je allereerste afwijzing snijdt hoe dan ook diep. En nee, de pijn wordt niet gedempt als je na een paar dagen beseft dat je ook een beetje opgelucht bent. Nu kan ik eindelijk toegeven dat Jonas weliswaar de mooiste maar ook de saaiste jongen van het dorp is, had Sarah gelachen. En ze had gelijk. Rebecca was als zestienjarige zo intens blij geweest dat de knapste en populairste jongen van de hele school haar als lief wilde, dat ze nooit luidop had durven zeggen hoe slaapverwekkend ze hem soms vond.

‘Sarcasme is niet cool, Rebecca. Ik probeer gewoon vriendelijk te zijn.’

'Ah, oké. Bedankt dan. Je hebt gelijk.'

'Hoezo?'

'Dat ik er goed uitzie.'

Ze draait zich op haar hielen om en loopt naar de bar. Een cocktail, dat heeft ze nu nodig. De namen op het drankenlijstje zijn zo kunstig getekend, dat ze ze amper kan ontcijferen.

'De Mai Tai is lekker.' Thijs heft zijn lege glas op. 'En snel leeg.'

'Twee Mai Tais alsjeblief.'

'Je ziet er mooi uit.'

Rebecca lacht.

'Wat?'

'Ik bedacht net dat zo'n compliment heel anders aankomt, afhankelijk van wie het geeft.'

Thijs kijkt haar verbaasd aan.

'Geen paniek, als het van jou komt, ben ik er blij mee. Bedankt.'

'Rebeccaaaaaah!'

Sarah slaat haar armen om haar vriendin.

'Ik zag dat mijn moeder je meteen aan het werk heeft gezet.'

'Klopt, maar mijn shift zit er nu op. Gelukkige verjaardag trouwens.'

Ze geeft haar vriendin drie kussen en veegt dan de lippenstift weg die ze hebben achtergelaten op Sarahs wangen.

'Je cadeau komt er nog aan, ik denk dat Lotte het heeft.'

'Allemaal goed.' Sarah legt haar hand op Thijs' schouder. 'En vind je ook niet dat dat jaartje Schotland Thijs deugd gedaan heeft?'

Sarah kijkt haar ex breed glimlachend aan.

'Ik heb veel geleerd, ja', lacht de jonge man. 'Engelse vieze woorden, hoe je kip vindaloo klaarmaakt en hoe je een beregende, glibberige berg beklimt.'

'Ik zie het.'

Sarah knijpt hem in de arm.

'En op romantisch vlak, liefste Thijs, heb je daarin ook bijgeleerd?'

Thijs verslikt zich in zijn Mai Tai.

'Waarom, lieten mijn vaardigheden te wensen over, misschien?'

Sarah giechelt.

'Neen hoor, maar een mens kan altijd bijleren, nietwaar?'

Ze is aan het flirten, beseft Rebecca. Meer zelfs, Sarah kijkt Thijs verlekkerd aan, als een zoetekauw een stuk verjaardagscake. En Rebecca begrijpt haar vriendin volledig, want ze is al het hele gesprek naar het bovenste knopje van zijn hemd aan het kijken, waar een toefje haar tevoorschijn komt.

'Wat ik vooral wil weten, is of je een Schots lief hebt', kirt Sarah.

'Neen, geen lief, van geen enkele nationaliteit.'

Thijs kijkt Rebecca recht in de ogen als hij dit zegt. Haar opluchting is zo groot dat ze ervan zucht. Hij is vrij.

'Waar gaat het over, waarde vrienden?'

Mats en Leon, allebei in vrolijk hemd, komen erbij staan.

'Over mijn vaardigheden als minnaar, blijkbaar', lacht Thijs. Dat deed hij wel vaker, herinnert Rebecca zich. Dingen zeggen die een beetje ongepast of raar, maar altijd grappig zijn.

'En Sarah, hoe is hij in bed?'

De jarige denkt even na.

'Het is al even geleden, maar van wat ik me herinner... uitstekend.'

Rebecca voelt een hand op haar rug. Lotte.

'Kom je even? Ik heb Sarahs cadeaubon mee. Geven we die nu?'

Sarah is dolblij met de rijlessen die ze van haar vriendinnen krijgt, en als ze naar binnen loopt om de bon weg te leggen, loopt Rebecca haar achterna.

‘Menno is in het land, ik heb later met hem afgesproken. Ik hoop dat je het niet erg vindt?’

‘Tuurlijk niet, maar er is één voorwaarde. Ik wil alles weten wat jullie doen.’

Rebecca lacht. Sarah is de enige van haar vriendinnen die zo open over seks praat, en iedereen er altijd over uithoort.

‘Ik denk trouwens dat ik mezelf Thijs cadeau ga doen voor mijn verjaardag. Heb je die armen gezien!’

‘En Michael dan?’

Waarschijnlijk zal Sarahs vriend daar niet blij mee zijn, denkt Rebecca.

‘Die gaat vanavond nog terug naar huis, en niet erg laat, want hij is chauffeur voor zijn ouders. Komaan Rebecca, jij gaat nu toch niet moeilijk doen. Jij hebt godverdomme een minnaar die je straks komt ophalen.’

‘Maar ik heb geen lief dat ik daarmee bedrieg, Sarah. Let toch maar op.’

Ze kan een veroordelend toontje niet verstoppen, maar is tegelijkertijd kwaad op zichzelf, want ze weet dat haar verontwaardiging niets met Michael te maken heeft, en alles met Thijs.

‘Dat doe ik’, gniffelt Sarah, terwijl ze weer de tuin in lopen. ‘Dit feestje kan niet snel genoeg gedaan zijn.’ Sarah lacht luid, helemaal vanuit haar buik. Rebecca lacht mee, maar een beetje groen.

De rest van de avond drinkt ze te veel Mai Tais en vermijdt ze Thijs, ook al kan ze het niet nalaten om de hele tijd te zoeken waar hij is. Elke keer als ze in zijn richting kijkt, is Sarah in zijn buurt. Michael wordt duidelijk alsmaar chagrijniger en zij ook.

‘Daar komen problemen van’, knikt Anna net wanneer Rebecca’s telefoon bleept. Haar vriendin zucht. ‘Mijn ene beste vriendin papt aan met haar ex terwijl haar lief erbij is, en de andere gaat er snelsnel vandoor met een Nederlandse playboy. Waar gaat het met de wereld naartoe?’

Heel even denkt Rebecca dat Anna het meent, maar dan geeft haar vriendin haar glimlachend een duwtje.

‘Ga dan!’

Rebecca wuift van ver naar Sarah, hangt haar bloemenkrans rond Anna’s nek en loopt rond het huis. Midden in de straat staat een immense zwarte 4x4 met een kleurrijke Wingssticker erop. Menno claxonneert als hij haar ziet.

‘Rebecca?’

Thijs is haar achternagelopen.

‘Ik wou nog vragen of we misschien...’

Hij stopt als hij de auto ziet.

‘O, je wordt opgehaald.’

Getver, denkt Rebecca. ‘Of we misschien wat?’

‘Laat maar. Tot later.’

Hij draait zich om en loopt weer de tuin in.

Het duurt zeker een uur voor Menno haar humeur weer enigszins boven het vriespunt krijgt. Tijdens een snelle hap vertelt hij grappige anekdotes over zijn onvoorspelbare baas en sappige roddels over atleten met pretentie. Ze heeft niet echt zin in de fuif in het Oostendse casino waar hij naartoe wil, maar zoals altijd is hij heel overtuigend.

De muziek staat zo luid dat haar oren de eerste minuten pijn doen, maar dat is ook goed nieuws, want veel gesprek is er zo niet mogelijk. Menno loopt een rondje langs de vele collega’s en kennissen, maar Rebecca registreert niet echt namen of gezichten. Ze is nog een beetje tipsy van de Mai Tais en voelt zich niet helemaal op haar gemak. Bij de bar bestelt Menno iets te drinken.

'Alles oké, meid?' wil hij weten.

Rebecca kijkt rond. De meeste vrouwen hebben strakke jurken met diepe decolletés aan, of skinny jeans met heel kleine T-shirts. De push-upbeha is hier duidelijk de norm.

'Ik ben wat *underdressed*, vrees ik.'

Menno legt zijn hand in haar nek, buigt zijn hoofd voorover en fluistert.

'Je bent de meest sexy vrouw hier.'

Hij kust haar zacht net onder haar oor en Rebecca voelt het effect in haar hele lijf. Hoe hij het doet, weet ze niet, maar deze man weet haar te bespelen als was ze zijn gitaar. Soms, als ze hem een tijdje niet ziet, vergeet ze hoe haar lichaam op hem reageert, maar een welgemikte aanraking of zachte kus is genoeg om haar eraan te herinneren.

'Ik heb ontzettend veel zin in jou, maar eerst gaan we dansen.'

Hij neemt haar hand en loopt richting dansvloer. Rebecca vindt zichzelf niet zo'n goede danser, maar haar compagnon is een natuurtalent. De dj mengt de ene discoklassieker na de andere en Menno's heupen gaan in John Travolta-modus. De Bee Gees, Earth, Wind & Fire, Chic, Barry White, zelfs Boney M passeren de revue. Na een uurtje non-stop dansen, laten ze zich voldaan zakken in een van de loungezetels. Disco zou op doktersvoorschrift te verkrijgen moeten zijn als je chagrijnig bent, denkt Rebecca. Het is ondertussen twee uur voorbij en de fuif loopt op zijn einde.

'Drop ik je straks thuis af, of kom je met mij mee? Ik logeer in het appartement van een collega in Knokke.'

Grappig vindt Rebecca dat, hoe Menno bijna altijd vriendelijk vraagt of ze met hem wil slapen. Was hij echt een pater, zoals Anna vindt, dan ging hij daar gewoon vanuit. Ze haakt haar vinger achter de kraag van zijn T-shirt, trekt hem naar zich toe en kust hem op de mond.